

ΜΠΟ

Κάπου στην έρημο Μοχάβε, Διαπολιτειακή Οδός 15

«Γιατί μας λες Δίδυμα Θαύματα, μπαμπά;» τον είχα ρωτήσει κάποτε. Πρέπει να ήμουν γύρω στα πέντε, νομίζω. Ήταν μια μέρα που τον βοηθούσα να επισκευάσει το φράχτη του κήπου.

«Γιατί είσαστε. Εσύ και η Πείζλυ είστε τα Δίδυμα Θαυματάκια μου. Γιατί αργήσατε κάπως να 'ρθετε κιόλας».

«Τι εννοείς;»

«Τίποτα. Το θέμα είναι πως, όταν επιτέλους ήρθατε, τρελαθήκαμε απ' τη χαρά μας».

«Χάρηκε και η μαμά;»

«Ναι, φυσικά και χάρηκε. Ξέρεις, όταν ήμουν εγώ μικρός, υπήρχαν κάτι δίδυμοι ήρωες κόμικ με σούπερ δυνάμεις. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Κι όταν ήθελαν να ενεργοποιήσουν αυτές τις υπερδυνάμεις τους, ξέρεις τι έκαναν; Ένωναν τα χέρια τους. Όταν εσύ και η Πείζλυ ήσασαν μωρά, οι κούνιες σας ήταν η μια δίπλα στην άλλη, κι όταν ξυπνούσε ο ένας απ' τους δυο σας, ο άλλος έβγαζε το χεράκι του από τα κάγκελα και τον άγγιζε. Λες και, αν τα χέρια σας αγγίζονταν, θα μπορούσατε κι εσείς να ενεργοποιήσετε τις δυνάμεις σας. Δεν ξέρεις πόσο όμορφο ήταν».

«Έχουμε σούπερ δυνάμεις εγώ και η Πείζλυ, μπαμπά;»

«Για μένα είστε και οι δύο σούπερ παιδιά».

«Ποιος έκλαιγε περισσότερο, μπαμπά; Εγώ ή η Πείζλυ;»

«Εσύ» είπε ο μπαμπάς χωρίς δεύτερη σκέψη. «Αλλά δεν είχαμε παρά να σε βάλουμε δίπλα στην αδερφή σου και σταματούσες αμέσως το κλάμα. Σαν μαγεία ήταν».

Αυτά όταν ήμασταν μωρά. Τα Δίδυμα Θαύματα. Καλύτερα μαζί παρά χωρία. Όταν είχαμε χαθεί στο δάσος, ο παρουσιαστής των ειδήσεων που μετέδωσε την είδηση σε ολόκληρη την Αμερική έτσι μας ονόμασε κι εκείνος. Θαύματα. Παιδιά-θαύματα. Δυο θαυμαστά παιδιά. Είπαν πως είχαμε κρατήσει ο ένας τον άλλο ζωντανό. Εγώ πάλι δεν είχα καταλάβει τι το τόσο ξεχωριστό είχαμε πια, μέχρι που διάβασα όλα τα σχετικά άρθρα κάμποσα χρόνια αργότερα. Εκείνη την εποχή είχε ξεσπάσει ένα κύμα δολοφονιών με θύματα παιδιά. Πολλά παιδιά είχαν εξαφανιστεί για μια δυο μέρες, και μετά κάποιος έβρισκε τα πτώματά τους. Κι όλα ήταν στη γύρω περιοχή. Στο πάρκο μας, σε μια λίμνη εκεί κοντά, στην άκρη του δρόμου κοντά στο δημοτικό σχολείο που πηγαίναμε. Όμως εμείς βρεθήκαμε ζωντανοί κι έγινε χαμός. Άσε που ήταν Μάρτης με ψοφόκρου, κι εμείς είχαμε μείνει μόνοι τρεις νύχτες έξω. Κι ήμασταν μόλις έξι χρονών. Ακριβώς αυτό ήμασταν, μικρά θαύματα. Και η Αμερική μας λάτρευε.

Τώρα ήμασταν κλέφτες. Και εμπρηστές. Το μόνο σίγουρο ήταν πως η Αμερική δε θα είχε πλέον την παλιά της γνώμη για μας.

Το αμάξι διέσχιζε βολίδα την έρημο. Ήμασταν ήδη δυόμισι ώρες στο δρόμο. Η Σπουρίνα έμοιαζε τόσο μακρινή, σαν να ταξιδεύαμε μια αιωνιότητα, όπως μοιάζει ώρες ώρες το αύριο όταν είσαι παιδί. Εγώ έτρωγα τα νύχια μου σ' όλο το δρόμο απ' το σπίτι της Βιρτζίνια – ή μάλλον απ' το ερεπίο

της Βιοτζίγια. Γιατί ερείπιο πρέπει να ήταν τώρα πια. Όπως το Θόρνφιλντ, στην Τζέιν Έντ. Μόνο αποκαΐδια και στάχτες. Ακόμα να πιστέψω τα όσα είχαν συμβεί. Είτε τον βρισκαμε τον μπαμπά είτε όχι, τώρα ήμασταν πια μόνοι μας, φυγάδες. Και η Βιοτζίγια σίγουρα θα είχε βάλει τους μπάτσους να μας ψάχνουν. Τα δαγκωμένα μου ακροδάχτυλα είχαν γίνει κατακόκκινα και με σούβλιζαν λες και το καθένα τους είχε κι από μια μικροσκοπική καρδιά να χτυπάει μέσα του.

«Τι βαρετός δρόμος» είτε η Πείζλυ, αλλάζοντας συνέχεια σταθμούς στο ραδιόφωνο.

Είχε κατεβάσει όλα τα παράθυρα και ο ζεστός αέρας έκανε να μαλλιά μας να μας μαστιγώνουν το πρόσωπο. Κρατούσε τόσο σφιχτά το τιμόνι από την ώρα που ξεκινήσαμε, που οι αρθρώσεις της είχαν ασπρίσει, ενώ και το σαγόνι της ήταν σφιγμένο και ακίνητο. Όταν βγήκαμε στον αυτοκινητόδρομο, άρχισε να χαλαρώνει κάπως. Οι αγκώνες της κατέβηκαν λίγο, άρχισε μάλιστα να τραγουδάει και διάφορα τραγούδια που άκουγε στο ραδιόφωνο.

«Όμορφος δρόμος είναι» της είπα.

Καλά, εντάξει, ακόμα στην έρημο βρισκόμασταν, αλλά ο ουρανός είχε ένα μπλε τόσο βαθύ απ' όπου κι αν τον κοιτούσες, και το μόνο που χαλούσε την μπλε μονοτονία ήταν κάτι άσπρα σύννεφα.

Κοίταξα την Πείζλυ. Η μια γωνιά του στόματός της γυάλιζε. Είχε μια πληγή και ήταν πρησμένη. Την άγγιξα με το δάχτυλό μου. Η Πείζλυ τραβήχτηκε.

«Τι, μωρέ;» θύμωσε.

«Πάλι βγάζει αίμα».

«Ε, καλά, άσ' το. Θα κλείσει».

Σύντομα ένιωσα ένα σκούνηγμα στον ώμο. Μου έδωσε μισό πακέτο M&Ms με φιστίκι. Δεν έχω ιδέα πού τα βρήκε. Τα πήρα και διάλεξα ένα πράσινο. Το έβαλα στο στόμα μου.

«Πώς να λέγονται άραγε αυτά τα βουνά;»

«Ποιος χέστηκε για τα βουνά;» είπε και τράβηξε τα μαλλιά απ' το πρόσωπό της.

Κοίταξα το ταχύμετρο.

«Δεν έχω ξεπεράσει το όριο ταχύτητας, παππού» με ενημέρωσε.

«Τι θα κάνουμε όταν ξεμείνουμε από λεφτά; Έχουμε μόνο χίλια ογδόντα πέντε δολάρια».

«Θα πουλήσουμε τις αντίκες. Όλο και κάποιο φιλαράκι απ' τη φυλακή θα ξέρει ο μπαμπάς που θα μπορεί να τα σπρώξει. Σιγά μη δεν... Και δεν ξέρω, μπορεί να 'χει πιάσει δουλειά στο Caesars Palace, και μπορεί να βρούμε κι εμείς καμιά δουλειά εκεί, να καθαρίζουμε την πισίνα ή κάτι τέτοιο. Άκουσα πως έχει πέντε πισίνες εκεί μέσα».

«Φιλαράκι απ' τη φυλακή; Όπως αυτός ο Έντι, που μένει τώρα σπίτι του;»

«Ναι».

«Δε νομίζω να χαρεί και πολύ ο Έντι να μας έχει και τους τρεις εκεί. Κι εμάς, και τον μπαμπά».

«Τότε θα βρούμε κάπου να νοικιάσουμε. Άμα είμαστε οι τρεις μας, θα έρθει πιο φτηνά. Μια χαρά θα πάνε όλα, θα δεις». Ανατρίχιασε και χαμογέλασε. «Δεν το πιστεύω. Καλά, το σκέφτεσαι; Θα δούμε τον μπαμπά, Μπο! Επιτέλους, ρε πούστη μου!»

Κοιτούσε το δρόμο μπροστά της, οπότε δε χρειάστηκε να χαμογελάσω. Δεν μπορούσα να μοιραστώ τον ενθουσιασμό της. Δε μου άρεσε καθόλου που δεν ξέραμε πού πηγαίναμε. Που δεν ξέραμε πού θα κοιμηθούμε απόψε. Όλα ήταν τόσο μπερδεμένα. Έτριψα το λαιμό μου. Ακόμα με πονούσε από το χέρι του Ματ, που παρά λίγο να με στραγγαλίσει. Το M&M ήταν έτοιμο. Το έβγαλα απ' το στόμα μου.

«Λαγουδάκι;» είπε.

«Ναι. Και καλό μάλιστα».

Της το έδειξα. Χαμογέλασε.

«Πόσο έχουμε ακόμα για να φτάσουμε στη Σπουρίνα;»

Μισόκλεισε τα μάτια και κατέβασε το σκιαδίο γιατί είχε αρχίσει να τη στραβώνει ο ήλιος.

«Δεν ξέρω. Κάμποσες ώρες ίσως. Το κέρατό μου, κάνει ζέστη».

Σήκωσε τα παράθυρα και άναψε τον κλιματισμό. Μέσα σε δευτερόλεπτα το αυτοκίνητο είχε γίνει ψυγείο με ρόδες.

Κοίταξα απ' το παρμπρίζ τις λευκές γραμμές που εξαφανίζονταν μια μια ξοπίσω μας. Αναρωτιόμουν αν αυτός ήταν πράγματι ο δρόμος που θα μας οδηγούσε κοντά του. Ποιες θα ήταν οι πρώτες κουβέντες που θα μας έλεγε. Πώς θα ήταν η φάτσα του. Αν είχαν αρχίσει να ασπρίζουν τα μαλλιά του. Αν θα με αγκάλιαζε. Αν θα έκλαιγε.

Ο λαιμός μου μ' έκαιγε, λες και το χέρι του Ματ ήταν ακόμα τυλιγμένο γύρω του. Έβηξα μήπως και διώξω τον πόνο.

«Χωρίς πλάκα, νομίζω πως αυτός ο γορίλας μου κατέστρεψε το λαιμό».

Η Πείζλυ ξεφύσηξε τσαντισμένη.

«Σιγά. Μια χαρά είσαι».

Το επόμενο τραγούδι στο ραδιόφωνο την έκανε να ουρλιάξει από χαρά και το δυνάμωσε.

«Καλά! Κλασικό. Λοιπόν, αυτό θα είναι το τραγούδι μας. Το τραγούδι του ταξιδιού μας. Και του μπαμπα τού άρεσε πολύ».

«Τι είναι;»

«Μπρους Σπρίνγκστιν φυσικά. Το “Born to Run”».

Δυνάμωσε ακόμα περισσότερο την ένταση, μέχρι που ο ήχος έβγαινε χάλια, ενώ είχε πατήσει και τις τσιρίδες: «Ντι-ου-ιού-ιού!».

Σειρά μου να ξεφουσήξω. Έγειρα το κεφάλι μου στο πα-

ράθυρο. Αναρωτιόμουν αν είχαν πει τίποτα στις ειδήσεις για την πυρκαγιά στο σπίτι της γιαγιάς μου. Αν δε βρίσκαμε τον μπαμπά, δεν έχω ιδέα τι θα έκανε η Πείζλυ. Ο μπαμπάς ήταν γι' αυτήν πάντα κάτι σαν μια δική της εκδοχή του κρυπτονίτη. Αλλά ενός καλού κρυπτονίτη. Και μόνο το όνομά του να ανέφερα, της έφευγε αμέσως όλη η ένταση και το βλέμμα της γλύκαινε. Όταν ήμασταν μικροί, ούρλιαζε όλη την ώρα, ειδικά όταν ο μπαμπάς δεν ήταν σπίτι. Κλοτσούσε τοίχους και πόρτες, και ο μπαμπάς ήταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να την ηρεμήσει. Το μόνο που έκανε ήταν να της πιάνει τα χεράκια και να τη ρωτάει απλώς τι της συνέβαινε. Κι εκείνη αμέσως σταματούσε. Τη μια ήταν σκληρή σαν καρύδι, και αμέσως γινόταν μαλακή σαν λουκούμι. Δεν ήθελα καν να σκεφτώ πώς θα αντιδρούσε αν δεν τον βρίσκαμε. Ήδη είχε κάψει το σπίτι!

Η Πείζλυ χαμήλωσε το Σπρίνγκσιν.

«Βάλε άμα θες τις γαλλικές αηδιούλες που σ' αρέσουν» μου είπε. «Αυτούς τους δυο χαμένους με τα ζιβάγκο. Πώς τους είπαμε; Φόλας και Ντους».

«Folie à deux...» τη διόρθωσα και η καρδιά μου βάρυνε. «Δεν το έφερα».

Μέσα στο αυτοκίνητο ήταν δροσερά από τον κλιματισμό και βυθίστηκα στο τίποτα, με το βόμβο της μηχανής να με νανουρίζει. Μικρές λωρίδες ήλιου έμπαιναν από τη σκεπή. Ήμουν μαζί με την αδερφή μου και όλα ήταν μια χαρά. Όλα θα πήγαιναν καλά...

ΜΠΙΠΠ ΜΠΙΠΠ.

Πετάχτηκα πάνω, άνοιξα τα μάτια και ρούφηξα μηχανικά κάτι σάλια που μου είχαν τρέξει στο σαγόνι. Μια πελώρια νταλικά μάς προσπερνούσε.

«Μμμ... Πού;» είπα κι έγλειψα τα χείλη μου, που ήταν αλμυρά.

«Τι έγινε, υπναρά; Ξυπνήσαμε; Άντε, είκοσι μίλια έχουμε ακόμα για τη Σπουρίνα».

Γούρλωσα τα μάτια για να συνηθίσω.

«Πόση ώρα κοιμόμουν;»

«Καμιά ώρα και... Έχασες τα καλύτερα. Η κίνηση για να μπούμε στο Μπάρστοου ήταν σκέτη πίκρα. Έχεις το τελευταίο γράμμα; Νομίζω πως λέει οδός Μάνγκο κάτι. Για βρες μου το νούμερο».

Έψαξα λιγάκι στο σακιδιό μου και βρήκα το φάκελο.

«Ναι. Μάνγκο 659, Σπουρίνα».

Μου έπιασε το χέρι.

«Αχ, Μπο! Θα ξαναδούμε επιτέλους τον μπαμπά. Το πιστεύεις;»

«Τι; Τώρα;» είπα και ανακάθισα. «Τώρα θα πάμε εκεί;»

«Καλά, εσύ τι νόμιζες πως θα κάναμε πρώτα; Θα πηγαίναμε κάνα θεατράκι; Για τον μπαμπά ήρθαμε».

«Ναι, αλλά έχει σκοτεινιάσει και είμαστε κουρασμένοι, και πρέπει να πάμε να βρούμε κανένα δωμάτιο να μείνουμε. Αύριο θα πάμε στον μπαμπά».

Όμως η Πείζλυ δεν τα παρατούσε τόσο εύκολα.

«Αποκλείεται. Ο μπαμπάς είναι εδώ, κι εγώ σήμερα θα τον δω. Και ο Θεός να φυλάει όποιον προσπαθήσει να με εμποδίσει».

Περάσαμε κατοικημένες περιοχές με μικρά σπίτια που ήταν όλα ίδια μεταξύ τους, περιοχές που έμοιαζαν μ' εκατοντάδες άλλες παρόμοιες. Τα φώτα που είχαν αρχίσει ν' ανάβουν στα σπίτια έκαναν τα πάντα να δείχνουν καθαρά και χαρωπά. Παιδιά με τα ποδήλατά τους στο δρόμο, άνθρωποι με ριγέ φανέλες και σανδάλια να περπατάνε με το πάσο τους. Πινακίδες που πληροφορούσαν τον επισκέπτη ότι παρακάτω θα έβρισκε γήπεδα γκολφ, γκαλερί, εκθέσεις, ανοιχτές αγορές τροφίμων, ένα ζωολογικό κήπο όπου μπορού-

σες να χαϊδεύεις τα ζωάκια, καινούρια συγκροτήματα κατοικιών. Όλα έμοιαζαν τόσο τακτικά και υγιή, σαν εκείνη την πόλη στην ταινία *Ο Ψαλιδοχέρης*. Αλλά κάτι δεν κολούσε εδώ πέρα. Ο μπαμπάς δεν κολούσε, ο μπαμπάς που ξέραμε σίγουρα δεν κολούσε εδώ.

Ψάχνοντας να βρούμε την οδό από το γράμμα, παρατηρήσαμε πως όλα τα ονόματα των δρόμων είχαν να κάνουν με φρούτα, και μάλιστα εξωτικά. Κάπου μετά την Παπάγια, βρήκαμε και την οδό Μάνγκο.

«Να τη... Μάνγκο λέει εδώ. Φτάσαμε, Μπο!» είπε η Πείζλυ στριβοντας στη γωνία. Έβγαλε το κεφάλι απ' το παράθυρο και άρχισε να κοιτάζει τα νούμερα.

Κάθε σπίτι ήταν βαμμένο και διαφορετικό χρώμα, αλλά όλα τους σε παστέλ αποχρώσεις – γαλάζιο παστέλ, ροζ παστέλ, πορτοκαλί παστέλ.

«Έξι πενήντα έξι, έξι πενήντα επτά, έξι πενήντα οχτώ. Πού σκατά είναι το έξι πενήντα εννιά, Μπο;»

«Εκεί είναι» είπα κι έδειξα ένα διώροφο σπίτι στη γωνία. «Εξακόσια πενήντα εννιά».

Η Πείζλυ πάρακαρε μπροστά στην πεντακάθαρη είσοδο του σπιτιού, που φιλοξενούσε ένα άψογο, ολοκαίνουριο Ford, κι έσβησε τη μηχανή. Βγήκε έξω, κοπάνησε την πόρτα πίσω της και πήγε να χτυπήσει στο σπίτι. Εγώ δεν πήγα αμέσως. Δεν είχα ξυπνήσει τελείως. Και δεν ήξερα ακόμα τι θα του έλεγα όταν τον έβλεπα. Νόμιζα πως κάτι θα 'χα καταφέρει να σκεφτώ στο δρόμο. Αλλά με πήρε ο ύπνος. Και τώρα είχαμε φτάσει. Το μυαλό μου ήταν θολό.

Η ζέστη με το που βγήκαμε απ' το ψυγείο μας με χτύπησε κατακούτελα. Ακόμα και τέτοια ώρα ο ήλιος συνέχιζε να καίει αλύπητα. Ακολούθησα την Πείζλυ στην πόρτα, αλλά στάθηκα πίσω της να σκουπίσω τον ιδρώτα από τα μάτια μου. Δεν ήξερα τι ήταν καλύτερο. Αγκαλιά ή χειραφία; Ένα

«Τι κάνεις;» ή ένα «Χρόνια και ζαμάνια»; Ξερόβηξα να καθαρίσω το λαιμό μου.

Την πόρτα άνοιξε ένας μαύρος με κίτρινο πουκάμισο και βερμούδα, λες και μόλις τον είχανε φωνάξει από κανένα μπάρομπεκιου στη γειτονιά. Ήταν ο Έντι. Κάπως σαν το Γουίλ Σμιθ, αλλά πιο κοντός.

Κοίταξα την Πείζλυ, που δεν έδειξε να σαστίζει καθόλου.

«Γεια. Είναι μέσα ο Μπάντυ;»

Ο τύπος γύρισε να κοιτάξει το εσωτερικό του σπιτιού του, έκανε ένα βήμα προς τα έξω και μισόκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Συγγνώμη; Ποιος Μπάντυ;»

«Ο Μπάντυ Άρτζεντ; Μας έγραψε ένα γράμμα και μας έδωσε αυτή τη διεύθυνση».

«Είμαστε τα παιδιά του» διέκοψα εγώ. «Είπε πως ήσασταν παλιοί φίλοι, και πως θα τον φιλοξενούσες για λίγο μετά τη φυλακή».

«Α, μάλιστα». Κοίταξε πίσω του. «Ναι. Είστε δηλαδή... η Πείζλυ και ο Μπο;»

«Ναι. Εδώ είναι;» είπε η Πείζλυ.

«Εμμ... όχι».

«Όχι;»

«Του είπα πως μπορούσε να μείνει καμιά δυο βδομάδες». Κοίταξε πάλι πίσω του, στο εσωτερικό του σπιτιού. «Αλλά οι δυο βδομάδες έγιναν δύο μήνες, και αναγκάστηκα να →»

«Να μαντέψω: Η γυναίκα σου σε έπρηξε στη μουρμούρα και τον έστειλες από κει που 'ρθε».

«Κοίτα, είχαμε μόλις παντρευτεί και μετακομίσαμε εδώ πέρα και προσπαθήσαμε να φτιάξουμε τη ζωή μας. Και τότε σκάει ο Μπάντυ, μου ζητάει να μείνει και τον αφήνω. Αλλά έμεινε πολύ καιρό. Όμως... πρέπει κι εγώ να συνεχί-

σω τη ζωή μου κάπως». Ο Έντι με κοίταξε. «Είπαμε να κάνουμε οικογένεια, παιδιά, και –»

«Και τι; Σας διέκοπτε συνέχεια την ώρα που κάνετε παιδιά;» είπε η Πείζλυ. Με βαριά βήματα απομακρύνθηκε από την πόρτα και πήγε στ' αμάξι.

«Δεν πειράζει. Δεν είναι ανάγκη να μας εξηγήσεις τίποτα» είπα στον τύπο. «Απλώς νομίζαμε πως θα τον βρίσκαμε εδώ, αυτό είν' όλο. Και... απογοητευτήκαμε κάπως. Συγγνώμη για την ενόχληση».

Ο τύπος χαμογέλασε και μετά έβαλε τα γέλια.

«Ρε σεις! Η Πείζλυ κι ο Μπο! Πόσο μεγαλώσατε από τότε που έχω να σας δω... Με θυμάστε καθόλου; Από το ξενοδοχείο;»

Ο Έντι ήταν ο τύπος που είχε στήσει τη δουλειά από μέσα απ' το ξενοδοχείο. Γιατί εκεί δούλευε θυρωρός. Και γνώριζε πότε έμπαινε και πότε έβγαινε ο καθένας, τι φύλαγαν στα χρηματοκιβώτια των δωματίων τους. Γέλασε και χτύπησε παλαμάκια.

«Ο πατέρας σας στιγμή δε σταμάτησε να μιλάει για σας τους δύο».

«Αλήθεια;» είπα.

«Ναι. Συνέχεια. Τώρα είσατε πόσο; Δεκαπέντε;»

«Δεκάξι».

«Κιόλας δεκάξι; Ναι, η Πείζλυ ήταν η ξανθούλα πεισματάρρα που ήθελε να γίνεται πάντα το δικό της. Κι εσύ ήσουν ο ήσυχος. Και πάντα χαμογελούσες».

Σήκωσα τα φρύδια μου και σκούπισα λίγο ακόμα ιδρώτα.

Το χαμόγελο του Έντι εξαφανίστηκε.

«Νομίζω πως ο Μποντ πίστευε πως εσείς οι δύο δε θέλατε να τον δείτε».

«Είναι μεγάλη ιστορία...» είπα. Δεν ήθελα να του πω λε-

πομέρειες για τα γράμματα και τα διάφορα. Έκανα κι εγώ να φύγω. «Χάρηκα που σε ξαναείδα πάντως».

«Συγγνώμη που δε σας βοήθησα περισσότερο» μου φώναξε. «Ο μπαμπάς σας είπε πως θα πήγαινε να βρει δουλειά στο Στριπ. Κάποιος φίλος του, λέει, δουλεύει σ' ένα μπαρ του Caesars Palace. Δε δοκιμάζετε κι εκεί;»

«Έγινε, φχαριστούμε».

Η Πείζλυ ήταν βυθισμένη στο κάθισμα του οδηγού όταν μπήκα. Μου πήρε κάμποση ώρα μέχρι να βρω το κουράγιο να της πω μια κουβέντα.

«Είπε να δοκιμάσουμε στο Στριπ. Στο Caesars...»

«Το άκουσα».

«Θα τον βρούμε, Πείζ. Απλώς θα μας πάρει περισσότερο καιρό απ' ό,τι νομίζαμε».

Έβαλε μπρος τη μηχανή κι έκανε μανούβρα να φύγει.

«Δε θα είναι όπως τότε στο δάσος» της είπα, κοιτάζοντας να δω πώς θα αντιδρούσε. Προσπάθησα να ακουστώ αισιόδοξος. «Θα τον βρούμε. Ό,τι και να γίνει, θα τον βρούμε, εντάξει;»

Κούνησε απλώς το κεφάλι.